

vyloučen, poněvadž správní úřad ještě o výši náhrady nerozhodl. Bylo proto stížnosti vyhověti a žalobu pro tentokráte odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolatel právem napadá názor rekursního soudu, že se žalobce domáhá náhrady škody z důvodu § 40 vod. zák. Tento § stanoví, že oprávněným k rybolovu nepřísluší proti výkonu vodních práv užívacích právo k odporu, nýbrž jen právo na přiměřenou náhradu škody, již stanoví úřad správní a, nejsou-li účastníci spokojeni, soud (srv. § 19 říšs. zák. vod.). Tento § jedná tedy o náhradě škody z důvodu výkonu užívacích práv vodních, t. j. z důvodu, že někdo právem určité vody užívá na úkor oprávněného k rybolovu. Ve sporu však nejde o náhradu škody z důvodu, že žalovaná právem užívá vody pro svůj závod způsobem v zákoně vodním předvídaným, na příklad že má právo k užítku vodního díla podle povolení správního úřadu, nýbrž o náhradu z důvodu, že žalovaná nezřídila rybí schůdky, jak jí bylo vodním úřadem uloženo, že způsobila škodu nikoliv výkonem práva k užívání vody, nýbrž bezprávným stavem vodního díla, správním přestupkem ve smyslu §§ 71 a 72 vod. zák., spáchaným tím, že nezřídila vzdouvací zařízení tak, jak jí bylo povoleno, nýbrž jinak, vynechavši zřízení rybích schůdků (propustí). Nejde tedy o náhradu škody vzniklé užíváním práva, jak předpokládá § 40 vod. zák., nýbrž o náhradu škody z nedovoleného činu. Nárok na náhradu škody z nedovoleného činu jest podle § 1338 obč. zák. vymáhati pořadem práva, bez rozdílu, zda jde o porušení práva soukromého či veřejného, pokud ovšem zvláštním zákonem není vymáhání odkázáno na úřady správní nebo jiné orgány. Vodní zákon nemá ustanovení o příslušnosti k rozhodování o náhradu škody z důvodu přestupku vodního zákona nebo nařízení vodního úřadu. § 72 vodního zákona zmiňuje se sice o náhradě škody z tohoto důvodu, ale nestanoví nic o příslušnosti k rozhodování o něm. § 75 vodního zákona stanoví příslušnost správních úřadů jen pro nároky na užívání, svádění vod a obranu proti nim, uplatňují-li se podle zákona vodního. Tedy ani podle tohoto § není spor o náhradu škody z důvodu přestupku nařízení správního úřadu zásadně odkázán před úřady správní, takže podle všeobecné zásady § 1338 obč. zák. jest k rozhodování o něm příslušný soud. (Srovnej nálezy čís. 12209, 4234, 4885, 5091, 6158 sb. Budw.).

Čís. 9213.

Za pozůstalostního řízení musí se vzdání dědictví státi soudně; mimo-soudní soukromé prohlášení nemá právních důsledků pro projednání pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, R I 561/29.)

K návrhu dědice Josefa K-a vzal p o z ů s t a l o s t n í s o u d na vědomí, že se pozůstalý manžel Václav H. vzdal nároků na pozůstalost. R e k u r s n í s o u d zamítl k rekursu Václava H-a návrh Josefa K-a. D ů v o d y: Výtku stěžovatele, že první soud nároky, jichž se prý stěžovatel vzdal, blíže neoznačuje, takže není zřejmo, o jaké nároky tu vlastně jde, jakož i další výtku, že napadené usnesení postrádá důvody pro výrok, že se vzdání nároků na pozůstalost bere na vědomí, jsou bezpodstatné. Jak z prohlášení ze dne 29. ledna 1929 jasně plyne, jde o vzdání se veškerých nároků na pozůstalost Anny H-ové tedy bez rozdílu, zda jde o nároky obligační a věcné či z práva dědického. Prohlášení takové, jsouc úplně jasné, stačilo by k tomu, by je soud vzal na vědomí, aniž by potřebovalo odůvodnění, kdyby tu byly jinak ostatní náležitosti. Než tomu tak není a proto jest stížnosti přiznati opodstatněnost. Prohlášení předložil Josef K., osoba od vydatele prohlášení různá, v době, kdy se ještě k pozůstalosti nepřihlásil a tudíž účastníkem pozůstalostního řízení dosud nebyl. Mimo to bylo prohlášení předloženo jen v opisu, v němž ani není vyznačeno, že vydatelův podpis byl ověřen. Nebylo tu ani aktivního oprávnění k návrhu na straně Josefa K-a a nebyla předložena listina prokazující vzdání nároků na pozůstalost tak bezvadně, by mohlo býti vzato na vědomí soudu, aniž by před tím byl slyšen jeho vydatel. Byla tudíž porušena zásada § 797 obč. zák. tím, že prohlášení bylo pozůstalostním soudem vzato na vědomí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 805 obč. zák. má ten, kdo může svá práva sám spravovati, na vůli. ujmouti se dědictví nebo se ho i vzdáti. Otázkou jest, jakým způsobem má býti prohlášeno vzdání se dědictví, by bylo platným. Podle § 797 obč. zák. nepřechází pozůstalost na dědice jeho soukromou činností, nýbrž po projednání pozůstalosti jejím odevzdáním se strany soudu. Z toho však vyplývá, že za pozůstalostního řízení i vzdání se dědictví musí se státi na soudu a že mimosoudní a soukromě učiněné prohlášení nemá právní důsledky pro projednání pozůstalosti. Náзору toho jest i věda (Stubenrauch str. 986, Krainz-Ehrenzweig, Erbrecht str. 467), i judikatura (rozh. víd. nejv. soudu ze dne 27. června 1916, čís. jedn. Rv II 336/16 Práv. 626/16 úř. sb. čís. 1763). Podle obsahu podání zákonného dědice Josefa K-a a obsahu dovolací stížnosti vydal zákonný dědic, pozůstalý manžel Václav H., dědici, Josefu K-ovi písemné prohlášení ze dne 29. ledna 1929 řízené na notáře Dr. H. tohoto znění: »Sděluji Vám tímto zdvořile, že na pozůstalost po mojí zesnulé manželce nečiním si žádných nároků. Na důkaz toho můj vlastnoruční podpis. Václav H.« Že notář Dr. H. nebyl soudním komisařem v pozůstalostním řízení, o něž jde, uznává dovolací stížnost. Jde tedy o vzdání se dědictví, učiněné zákonným dědicem Václavem H-em soukromě, které však podle toho, co bylo řečeno, nemá právních důsledků pro projednání pozůstalosti. Pozůstalostní soud neměl tudíž zákonného důvodu, by toto vzdání se vzal na vědomí.